

© Editura Lumea Crediței
pentru prezenta ediție

Editor: **Lumea Crediței SRL**
Str. Oborul Nou nr. 5B, cod poștal 021442
sector 2, București
tel./fax: 021/310.71.81
e-mail: razvan.bucuroiu@lumeacredintei.com

Director editorial: **Răzvan BUCUROIU**
Consilier: **Răzvan CODRESCU**

Distribuție:
S.C. Supergraph S.R.L.
Str. Ion Minulescu nr. 36
031216, sector 3, București
Tel.: 021/320.61.19; 021/319.10.83
Fax: 021/319.10.84

Preot Ion Alexandru Mizgan

BISERICA ȘI CETATEA **Exerciții de jurnalism**

Respect pentru oameni și cărți

Cum sunt discriminați catolicii și greco-catolicii?

De când a apărut în istorie, Biserica Unită a semănat ură și vrajbă între români. Ca întotdeauna Biserica Unită cu Roma s-a arătat interesată de dobândirea bunurilor lumești. Meteahna e veche și se trage din timpul habsburgilor catolici, întemeietorii ai uniaticismului în Transilvania. Nu amintim metodele folosite de habsburgii catolici pentru a-i trece pe românii ortodocși la catolicism. Amintim, în schimb, câteva acte de „discriminare” folosite de reprezentanții Statului român împotriva Bisericii Catolice și a celei Greco-Catolice în ultimii ani. După ce Statul român a investit miliarde de lei în Muzeul Țării Crișurilor, acesta fost restituit ca act de discriminare Bisericii Romano-Catolice. La fel s-a întâmplat cu sediul Bibliotecii Județene, care a fost cedat ca act de discriminare Bisericii Greco-Catolice. În anul 2004 Bisericii Greco-Catolice de Oradea i-au fost restituite în mod fraudulos 2700 de hectare de teren la Stâna de Vale (cf. *Bihoreanul*, 7 noiembrie 2006). Nu amintim alte acte de discriminare împotriva acestor Biserici puse în slujba Statului român. Cititorii sper că înțeleg drama acestor Biserici surori. În schimb, Bisericii Ortodoxe nu i se fac asemenea acte de discriminare. Ea este avantajată la acest capitol de Statul român, motiv pentru care nu i-a fost restituită nici măcar o clădire veche a Liceului „Dimitrie Leonida”, sediul vechii Academii Teologice Ortodoxe din Oradea. Pentru a vedea cum sunt privați de libertatea de a se adresa Justiției frații greco-catolici, îi poftim pe cei interesați să vadă lista proceselor deschise de Biserica Greco-Catolică urmașilor foștilor credincioși greco-catolici, care moștenesc biserica părinților și bunicilor lor și care se încapățânează să-i discrimineze pe greco-catolici prin faptul că vor să rămână ortodocși.

www.ebihoreanul.ro,
21 ianuarie, 2010

Cuprins

Argument editorial 5

I. UNDEVA ÎN EST

Glasul Bisericii în cetate 11
Un popor păgân
a sărbătorit Paștile! 15
Românii – cel mai religios
popor al Europei? 21
Ofensiva homosexualilor:
jurnaliștii amenințați cu moartea! 24
De ce Ortodoxia? 27
Cursa pentru președinția României.
Faza pe Religie..... 31

II. BISERICA, ZIARIȘTII ȘI ARGINȚII

Neînțeleasa ură
față de preoțimea ortodoxă 37
Biserica Ortodoxă și Securitatea 42
De la „Răstignește-L, răstignește-L”
la „Pe ei, pe ei, pe ei, pe mama lor!” 53
Eminescu și Ortodoxia 60
Presa românească
de la Ion Zubașcu la Mirela Corlățan 65
Biserica și ruina României 70
Gâlceava societății civile
cu Catedrala Patriarhală 74

Rugăciunea Bisericii pentru conducătorii Țării: blasfemie sau poruncă dumnezeiască?	86
--	----

III. BISERICA ȘI PROVOCĂRILE VREMII

Secular-umanistii și Ortodoxia	91
Biserica Ortodoxă și incinerarea	98
Săvârșirea Botezului – prin afundare sau prin turnare?	102
Biserica – lăcaș de închinare sau... cămin cultural?	111
O vară fierbinte cu... Lady Gaga	114
România de la dictatura F.M.I. la isteria AC/DC	118
Vracii Ortodoxiei	123

IV. DURERILE ȘI PATIMILE TRANSILVANIEI

Ierusalim sau Roma?	129
Ale cui sunt bisericile românilor transilvăneni?	134
De ce a fost Șaguna mare?	139
U.D.M.R.- extemporal la iredentism!	146
Biserica Ortodoxă din Transilvania și Dictatul de la Viena	152
„Din mâinile valahilor schismatici...”	157
C.E.D.O. și discriminarea catolicilor din România	170

Respect pentru oameni și cărți

simțită prezența în lume prin misiunea și activitatea ei. Lumea este prin urmare locul în care Biserica își duce la îndeplinire misiunea de transfigurare și îndumnezeire a omului prin lucrarea Duhului Sfânt. Istoricul și teologul american John Meyendorff arăta într-una dintre lucrările sale că marele vis al Bizanțului a fost acela de a crea o societate creștină universală, care să fie administrată din punct de vedere lumesc de împărat, iar din punct de vedere duhovnicesc de Biserică. Istoricul și teologul american arată că era vorba de o îmbinare între universalismul roman și cel creștin, o simfonie între Stat și Biserică, dar care nu a fost posibilă în cele din urmă.

Sfânta Scriptură ne arată, prin cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos și ale Sfântului Apostol Pavel, că puterea lumescă și Biserica sunt două realități distincte, prima ocupându-se de problemele cotidiene ale vieții, avându-și finalitatea în acest veac, iar a doua, Biserica, ocupându-se în mod direct de mântuirea credincioșilor, o problemă sau o realitate care transcende veacul acesta. Bisericii îi revine datoria să lucreze în primul rând pentru mântuirea credincioșilor, dar are datoria să intervină și în viața cetății, ori de câte ori duhul lumii lucrează împotriva rânduielilor lui Dumnezeu. Urmând poruncii Mântuitorului de a da Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu (*Matei* 22, 17), Biserica nu urmărește să dobândească sau să dețină o putere lumească în locul Cezarului. Biserica poate și trebuie să intervină și să se implice în viața cetății pe căi și cu metode specifice misiunii ei. Este de datoria Bisericii să atragă atenția asupra devierilor morale ale societății, a inechităților sociale, care macină viața societății moderne. Avem aici în vedere marea problemă a avortului, care în ultimii 20 de ani a dus la moartea a milioane de copii nenăscuți, problema pornografiei, a prostituției, a drogurilor, a destrămării familiilor, a alcoolismului etc. Evident că implicarea Bisericii și luarea unor atitudini prin cuvânt irită opinia publică din România,

care cataloghează glasul Bisericii ca fiind absurd, inutil, desuet etc. Este suficient să dăm ca pildă recenta pastorală de Paști a ÎPS Laurențiu al Ardealului, ce atrăgea atenția asupra efectelor negative ale unor programe ale televiziunilor care promovează imoralitatea în special în rândul tinerilor, ce își iau ca modele de viață tot felul de vedete de televiziune cu o viață imorală din punct de vedere creștin. A fost suficient tragerea acestui semnal de alarmă ca toate televiziunile să se năpustească asupra Bisericii Ortodoxe în cuvinte ofensatoare, prin care i se atrăgea atenția acestora că glasul ei este închistat în tradiții depășite, că Biserica ar trebui să-și vadă de slujbele ei și de mizeria din propria-i ogradă.

Trebuie să menționăm faptul că în privința avortului Biserica noastră mai mult a tăcut decât a propovăduit. La acest capitol Biserica a fost timorată de faptul că în vremea comunismului nu a putut să-și îndeplinească această misiune de a fi mărturisitoare în cetate și, prin urmare, unii i-au băgat pumnul în gură, pentru a o aduce la tăcere. Din păcate, asupra Bisericii și asupra noastră, a slujitorilor ei, apasă milioanele de crime pe care le avem pe conștiință înaintea lui Dumnezeu. Biserica și credincioșii ei trebuiau să strige de pe acoperișuri împotriva acestui păcat strigător la cer. Încă din 1990, marele profesor de teologie morală de la Sibiu, părintele Ilie Moldovan, striga, ca și altădată Ilie în pustie: *Ne piere neamul!*... Strigarea părintelui profesor nu a fost ascultată cum ar fi trebuit nici măcar de oamenii Bisericii, iar consecințele catastrofale se văd. Această realitate este constatată astăzi de oficialii statului român, care încearcă să redreseze această situație dezastruoasă în care am ajuns ca neam.

Iată de ce glasul Bisericii în societate e binevenit. Biserica, cu toate scăderile noastre morale, trebuie să rămână un reper de normalitate în societatea românească. Glasul Bisericii se poate face cel mai bine auzit prin cărămizile trupului tainic al lui Hristos care sunt credincioșii sau laicii. Aceștia, atunci

Respect pentru oameni și cărți

când își asumă responsabilitatea de creștini, pot da mărturie despre viața în Hristos oriunde s-ar afla. Ne plângem deseori că nu avem o clasă politică morală, dar de cele mai multe ori nu ne implicăm cu aproape nimic în promovarea unor personalități care ar putea aduce o oază de normalitate în viața publică românească. Dacă Biserica nu va promova laicatul în viața sa, nu va putea aduce nici un aport la îmbunătățirea vieții cetății. Evident că slujitorii altarelor nu vor putea ieși în piața publică să rezolve problemele economice și sociale, dar vor putea susține oameni cu o moralitate ireproșabilă, capabili să lupte pentru binele obștesc.

Din păcate, Biserica, la nivel instituțional, nu uzează de forța laicului pentru a-și face auzit glasul în cetate. Ba deseori mai marii Bisericii le vâra pumnul în gură chiar celor care i-ar putea prezenta cel mai bine mesajul către lume. Sunt multe neajunsuri la acest capitol și trebuie să înțelegem – până nu e prea târziu – că rolul laicilor nu este numai acela de a contribui financiar la susținerea Bisericii, iar în rest să fie considerați niște slugi netrebnice și umile, care trebuie să stea tot timpul cu capul plecat. Astăzi glasul Bisericii în cetate se face din ce în ce mai greu auzit tocmai pentru faptul că rolul laicilor a fost mult diminuat în viața Bisericii. În vremea noastră Biserica este terfelită în fel și chip de numeroși indivizi care îi distorsionează mesajul, iar imaginea acesteia are mult de suferit întrucât laicii nu sunt sprijiniți de insuția Bisericii pentru a prezenta o replică pertinentă. Între slujitorii altarelor și poporul dreptcredincios trebuie să existe o legătură foarte strânsă, întrucât prin Biserică înțelegem poporul dreptcredincios împreună cu preoții și ierarhii la un loc. Până nu va fi depășită această ruptură dintre clerici și credincioși, glasul Bisericii în cetate se va face din ce în ce mai greu auzit.

Oradea, aprilie 2012,
Praznicul Învierii Domnului

Un popor păgân a sărbătorit Paștile!

Una dintre cele mai surprinzătoare „noutăți” pe care ne-a fost dat s-o aflăm, după evenimentele din Decembrie '89, este aceea că, noi, românii, nu suntem ceea ce ne creдем și ne știam în istorie, de aproape două mii de ani. Am aflat că nu suntem creștini, ci păgâni! Așa ne-au descoperit pe noi evangheliștii creștini veniți de peste mări și țări. Un popor păgân, un fel de trib necivilizat, un neam de barbari și sălbatici, care n-a auzit de „vestea mântuirii”. Prin urmare, pământul țării noastre a fost străbătut, de la un capăt la altul, de tot felul de evangheliști și vraci, înconjurați de echipe întregi de secretari și manageri. Pe toate zidurile și gardurile se putea (și se mai poate) vedea scris „Isus te iubește”, „Isus este Domn!” etc. Pe stadioane și în sălile de sport, Dumnezeu stătea la dispoziția evangheliștilor sosiți de peste mări și țări, pentru săvârșirea de minuni la comandă și vindecări miraculoase, pentru amatorii de senzațional. La colțurile străzilor, în gări și prin parcuri, se vestea Evanghelia Mântuitorului Iisus Hristos prin cântece la chitară în ritm de „lambada”. Aceste scene spectaculoase s-au ținut lanț din anii '90 până azi, dar evangheliștii noștri au considerat că noi, păgânii băștinași, suntem cam încăpățânați și trebuie întreprins ceva mai mult, pentru ca țara aceasta să devină „cu adevărat creștină”. Astfel, publicația creștină baptistă *Creștinul azi* (nr. 50, ianuarie 1996) propunea „o evanghelizare strategică a României până în anul 2000”. În scrisoarea intitulată „Chemarea de Legământ Apostolic” se prezintă planul de evanghelizare al României

Respect pentru oameni și cărți

păgâne. Fiecare baptist, în viziunea evangheliștilor nou-testamentari, trebuie să fie un misionar în rândul păgânilor ortodocși în școală, la birou, în piață, în tramvai, la câmp, la piscină, în cantină, în mașină, în gară, în aeroport, în spitale, în supermarketuri și – de ce nu? – la bar!

La 22 martie 1996 radio *Vocea Evangheliei* din Oradea, în cadrul „orei de rugăciune”, prin „pastorul de serviciu”, se ruga astfel: „Binecuvintează Doamne, Moldova... Dobrogea..., unde oamenii n-au putut auzi despre mântuire... Binecuvintează Doamne pe preoții Bisericii Ortodoxe, care trăiesc o viață departe de Tine, fă ca ei să Te cunoască pe Tine...!”

Pastorul Iosif Țon, într-o emisiune difuzată de același post de radio, la 28 martie 1996, afirma: „E vremea să nu mai facem teorie, ci practică! Fiecare [baptist – n. n] trebuie să învețe să fie un evanghelist. Subliniez, fiecare!”

În data de 31 martie 1996, radio *Vocea Evangheliei* Oradea difuza un interviu cu un pastor pentecostal, care își desfășura activitatea de formare a „misionarilor” evangheliști în Băile Felix și care afirma: „Moldova, Oltenia... sunt zone aride din punct de vedere spiritual... Până în anul 2000 să nu fie nici o localitate din România fără biserică evanghelică. Numai așa vom putea vorbi despre o țară, despre o Românie creștină, așa cum ne-o dorim!”

Din afirmațiile reproduse mai sus vedem că ne aflăm în fața unui grandios plan de evanghelizare a unui popor păgân. Ceea ce ne surprinde este faptul că acest popor păgân este tocmai poporul român. Nu știm vreun popor sau trib african, la care n-a pătruns creștinismul, și să fi fost luat cu un asemenea asalt în planul de evanghelizare, ca și Neamul Românesc!

Să ne fie îngăduite și nouă, păgânilor ortodocși, câteva considerații pe marginea celor afirmate mai sus de către domniile evangheliști făuriți și dresați de către apostolii de

la Departamentul de Evanghelizare din Washington D.C. Facem un apel la dreapta socoteală și la bunul simț al fiecăruia. Putem, oare, considera Dobrogea (fosta provincie romană Sciția Mică) un ținut în care „oamenii n-au putut auzi de mântuire”? Dar Sfântul Apostol Andrei, unul dintre cei doisprezece Apostoli ai Mântuitorului Iisus Hristos, ce a făcut în localitățile de pe malul Mării Negre, acum aproape 2000 de ani? A venit să facă plajă pe litoral, să pescuiască, să facă băi de nămol la Techirghiol, sau să aducă „vestea mântuirii”? Faptul că Sfântul Apostol Andrei nu a avut „privilegiul” să vestească Evanghelia în Biroul Oval – Washington D.C. – îl privează cumva de dreptul de a fi numit *evanghelist*? Martirii din Dobrogea secolului al IV-lea, Chiril, Chindeas, Tasios, Flavian, Filip, Epictect, Astion, Zoticos, Attalos, Kamasis, Filippos etc., pentru cine și-au dat viața, dacă această provincie n-a auzit „vestea mântuirii”? Șirul episcopilor de Tomis (unii participanți la Sinoadele Ecumenice) pe cine au propovăduit, dacă nu au auzit de Hristos? Ioan Casian, Dionisie Exiguul, Gherman – au fost și ei păgâni? Faptul că din primele veacuri ale erei creștine în Dobrogea exista o *organizație bisericească cu episcopi, preoți și diaconi* nu le spune nimic evangheliștilor de stadion veniți din ținuturi unde creștinismul a pătruns abia cu cincisprezece veacuri după aceea? Complexul mănăstiresc de la Basarabi vine în sprijinul păgânătății sau al creștinătății noastre? În numele cui au ridicat domnitoriile moldoveni zeci și sute de mănăstiri și biserici, dacă ei au fost păgâni și Moldova nu a auzit „vestea mântuirii”? Mănăstirile Cozia, Tismana, Voroneț, Humor, Dragomirna, Moldovița sau Sucevița sunt înscrise în catalogul artei universale a edificiilor păgâne sau creștine? În numele cui au sihăstrit *mii de călugări moldoveni* în decursul veacurilor, dacă ei n-au auzit de Hristos? În numele cui au înălțat româniile biserici în orașe, la sate, în cătune, dacă sunt un popor

Respect pentru oameni și cărți

păgân, care nu-l cunoaște pe Hristos? De aproape două mii de ani, toți strămoșii noștri nu s-au mântuit pentru că nu au avut privilegiul să fie bapțiști, penticostali, adventiști, iehoviști, mormoni etc.?

N-am știut până acum că preoții Bisericii Ortodoxe trăiesc departe de Hristos și nu-L cunosc pe Dumnezeu, iar pentru a ajunge pe drumul cel bun au nevoie de rugăciunile postului de radio *Vocea Evangheliei*. Nu vrem să spunem prin aceasta că toți preoții ortodocși ar fi desăvârșiți și s-ar ridica la ținuta morală și intelectuală a părinților Dumitru Stăniloae, Constantin Galeriu, Cleopa Ilie, Ioanichie Bălan, Sofian Boghiu, Teofil Părăian, Arsenie Papacioc, Mina Dobzeu, Serafim Man, Benedict Ghiuș etc. Nu vrem nici să ne eschivăm de la responsabilitățile duhovnicești care ne stau în față! Știm că pe umerii noștri apasă responsabilități grele în ce privește îndreptarea vieții morale în care își duce viața azi o mare parte a poporului român: indiferență religioasă, desfrâu, violență, minciună, alcoolism, milioane de avorturi, corupție etc., dar a spune că preoții Bisericii Ortodoxe nu-L cunosc pe Dumnezeu ni se pare o afirmație venită din partea unor minți întunecate de mândrie și trufie confesională. Asemenea afirmații reprezintă o ofensă, nu numai la adresa Bisericii Ortodoxe, ci a întregului Neam Românesc. Nu trebuie, de fapt, să ne mirăm că Biserica este hulită. Mântuitorul Iisus Hristos a prevăzut acest lucru (*Matei 7,15-20*), iar Sfântul Apostol Pavel ne atenționează că va veni o vreme când unii nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci, dornici să-și desfăteze auzul, își vor face învățători după poftele lor și își vor întoarce auzul de la adevăr, abatându-se către basme (vezi *II Timotei 4, 3-4*).

Ne întrebăm, totuși: oare, ținuturile de peste mări și țări, de unde ne vin cei mai mulți și iluștri evangheliști, chiar nu mai au nevoie de propovăduirea Evangheliei? Uită frații noștri români, care îi invită, că toate apucăturile satanice,

care pătrund galopant în rândul tineretului nostru (porno-grafia, desfrâu, muzica satanică, homosexualitatea, drogurile, crima organizată etc.), provin din țările evangheliștilor respectivi? De ce nu rămân la ei acasă, să facă ordine și să-i câștige pe cei pierduți pentru Hristos? Vin la noi, probabil, pentru a-și șterge din memorie scandalurile publice pe care le-au provocat în presa americană în anii '80 prin aventurile lor amoroase. Știu ei ce știu! Știm și noi! Să vedem însă ce îi mână în această luptă și ce frământări sufletești i-au făcut să treacă oceanul. De ce nu au pace sufletească în prospera Americă? De unde atâta compasiune pentru sufletele nemântuite ale românilor băștinași? Ce ne cer nouă, românilor, acești evangheliști? Nimic mai simplu: să devenim creștini! Cum? Foarte simplu! Să ne lepădăm de Biserica stramoșească și de toate tradițiile noastre creștinești, să nu mai cinstim pe Maica Domnului, pe Sfinți, Sfintele Icoane, Sfânta Cruce, Sfintele Moaște, să renunțăm la botezul copiilor, la mărturisirea păcatelor, la Sfânta Liturghie, la împărțirea cu Trupul și Sângele Domnului Hristos, să renunțăm la episcopi și preoți, la rugăciunile pentru cei morți, la post, să ne botezăm la ei, la bapțiști, iehoviști, penticostali sau adventiști, să învățăm versete din Biblie, să cântăm „Nainte Ta, Isus iubit” și alte cântece pietiste în ritm de rock, vals sau tango, și atunci nu vom mai fi păgâni, ci creștini mântuiți sigur!

Nu dorim să facem o incursiune în istorie, pentru a vedea vechimea creștinismului la români, nici rolul religios, moral și cultural pe care l-a îndeplinit Biserica Ortodoxă în viața Neamului Românesc, întrucât considerăm că sunt lucruri prea bine cunoscute și doar cei corigenți în materie de istorie și bun-simț pot să le ignore.

Am dori, totuși, să le reamintim acestor slujitori ai „tatălui minciunii” (*Ioan 8,44*) că suntem un popor creștin de când am apărut în istorie. Nu cu mult timp în urmă, poporul

Respect pentru oameni și cărți

român a sărbătorit marele praznic al Învierii Domnului, cântând: „Ziua Învierii! Și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru Înviere și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!”. Din câte știm noi, creștinii sunt cei care serbează Învierea **lui Iisus Hristos**, nu „păgânii” și cei ce n-au auzit „vestea mântuirii”!

România liberă, serie nouă,
nr. 1860, 11 mai 1996, p. 2

Românii – cel mai religios popor al Europei?

Sondajele au devenit, în ultimii cincisprezece ani, cel mai obișnuit mijloc de a lua pulsul societății românești. În sondaje Biserica apare de fiecare dată în fruntea instituțiilor în care românul obișnuit are încă încredere. Din 1990 până în prezent, sondajele au relevat că suntem un popor profund religios, care pune mai presus de orice credința în Dumnezeu. Nu trebuie să ascundem faptul că mulți dintre noi ne-am bucurat, la început, de această stare de fapt, cu atât mai mult cu cât, în ciuda fulminantelor atacuri și invective din presă la adresa Bisericii, aceasta a rămas în topul instituțiilor în care românii își pun mari speranțe pentru viitor.

Bucuria noastră s-a dovedit, însă, a fi efemeră. Curând am realizat că, în fapt, situația nu stă chiar așa cum ne arată sondajele. Mulți s-au declarat și se declară credincioși din oportunism, pentru că e la modă în România post-comunistă să te declari credincios și cu frică de Dumnezeu, deși faptele te contrazic.

Recent, agențiile internaționale de presă au dat publicității ultimul sondaj al grupului sociologic GfK, realizat împreună cu *Wall Street Journal*, în 20 de țări europene și în SUA. Una dintre concluziile analizei a fost aceea că românii au devenit cel mai religios popor european. Aproape toți românii (97%) se identifică cu o anumită religie. Procentul este comparabil doar cu cel obținut de Turcia (95%). Nu luăm în discuție alte aspecte ale sondajului. Starea de fapt este, din păcate, alta. Trebuie să ne punem la modul cel mai serios întrebarea: suntem într-adevăr un popor atât de religios cum ne credem? E bine să ne lăsăm amețiți de sondaje în ce